

Siški rezervni vojaški starešine na enem svojih orientacijskih pohodov

Za boljši uspeh ZRVS občine Šiška

NA OBCINSKEM odboru ZRVS se vedno lahko srečamo z najbolj aktivnimi rezervnimi oficirji naše občine, ki prispevajo svoj delež za monolitnost in prosperiteto Zveze rezervnih vojaških starešin Slovenije. To so tehnični sekretar občinskega odbora p. polkovnik Bogo Fišer in blagajnik rez. major Ivan Mesarič, ki je obenem tudi predsednik Krajevne organizacije ZRVS »Ljubo Serčer«.

V naši občini imamo devet osnovnih krajevnih organizacij, ki štejejo tudi do 950 članov in je po številu rezervnih vojnih starešin naša občina ena najmočnejših v Sloveniji.

Zanimalo nas je, kakšne so naloge te organizacije v prvem polletju 1973 in tovariš Fišer nam je pojasnil: »Po končanih izpitih v januarju bomo takoj organizirali deseto krajevno organizacijo ZRVS, ki bo nosila ime »Komandant Stane« in bo teritorialno pokrivala krajevno skupnost. Paralelno bosta v mesecu februarju in v marcu dve predavanji in sicer »Proti diverzantski boju« za vse organizacije in tema »O varnostni problematiki« za tiste krajevne organizacije, ki še niso imele tega predavanja.

Takoj za tem bomo organizirali seminarje za naloge, ki jih bomo reševali na taktično-orientacijskem pohodu, ki bodo do konca junija. Pohod bo nekoliko težji kot lansko leto s težjimi nalogami, ker bo uspešno izveden pohod z uspešno rešenimi nalogami veljal kot izpit in priznanih 6 dni vojaških vaj. Kako bo potekal taktično-orientacijski pohod in katere in kakšne naloge se bodo reševale, bo detajlno opisano v prihodnji številki »Tribune«. Važno pa je, da naši člani dobro sledijo strokovnim člankom v reviji »Naša obramba«, ker bo gradivo za izpit vzeto iz njih, tisti člani, ki še niso naročeni na revijo, naj to store čimprej«.

Tovariš Mesarič je eden redkih predsednikov krajevnih organizacij ZRVS, ki se, lahko rečemo, študijsko ukvarja z današnjo problematiko, ki tare krajevne organizacije ZRVS na terenu naše občine. To so tiste organizacije, ki štejejo od 450 do 950 članov in tiste, ki nimajo enotne lokacijske povezave, ker ni prave medsebojne povezanosti in stika s članstvom. S tem v zvezi pa je problem uspešnega izvajanja akcijskega programa na terenu. Rezultati so dokaj slabi, pa tudi izgovori glede neuspeha velikokrat niso upravičeni. Namreč 10–15-članski odbor bi moral aktivirati iz svojega centra vse članstvo pri posameznih konkretnih nalogah. Moral bi imeti pregled nad udeležbo in aktivnostjo posameznika, kar je v tej organizaciji važno glede na kadrovsko politiko napredovanja in odlikovanja in se po tem ta organizacija precej razlikuje od drugih družbeno-političnih organizacij. Neuspehe je treba iskati v zanemarjanju notranjih organizacijskih oblik in v nezadostnem iskanju rešitev za premostitev takšnih težav.

S svojo razpravo bi tovariš Mesarič hotel zajeti le dve vprašanji, ne da bi predpisoval recept ali pa standardnih organizacijskih formul o načinu uspešnega notranjega organiziranja pri delu osnovnih organizacij ZRVS. Misli, da bi lahko pri svojem vsakodnevnem delovanju izkoristili že nekatere preverjene izkušnje ter druge oblike, ki bi pokazale določene rezultate oziroma negirale to ali ono obliko dela. O tem tovariš Mesarič pravi: »Prvo vprašanje se nanaša na možnost organiziranja pododborov znotraj osnovne organizacije ZRVS. Smatram, da so pododbori zelo primerna oblika notranje organiziranosti v organizacijah, ki zajemajo večja področja, področja dveh ali več krajevnih skupnosti in delujejo na medsebojno nepovezanem terenu z oddaljenimi vasm, naselji ali z večjimi grupiranimi soseskami in podobno, ali pa so številčno zelo močne.

Tako bi lahko ena velika organizacija imela enega ali dva pododborov. Pri organiziranju pododborov bo treba misliti na izkušnjo, da imajo organizacije z 200 do 300 člani dobre pogoje za delo. Pododbori naj bodo sestavni del odbora in v njegovi sestavi naj rešujejo celotno problematiko organizacije, vendar na svojem območju po vseh vprašanjih bi delovale samostojno glede akcij in celotnega programa. V družbeno-političnem delovanju pa v glavnem morajo biti vezani na krajevno skupnost svojega terena. Lahko ima pododbor tudi organizacija z velikim številom članstva.

Drugo vprašanje je poverjeniška mreža, ki je po mojem mnenju nujno potrebna skoraj v vsaki naši organizaciji. Poverjeniki naj bi bili izvoljeni na občnem zboru organizacije in določeni za večje stanovanjske bloke ali za posamezne ulice. Ta sistem organizacijskega delovanja na terenu je uspešen že vrsto let nazaj v organizaciji ZZB NOV, iz katere smo se leta 1969 izločili v samostojno družbeno-politično in strokovno organizacijo. Poverjeniška mreža je pomembna nit neposredne povezave odbora osnovnih organizacij z vsem članstvom.

Torej mislim razpravo usmeriti na ta dva elementa, ki sta v pogledu organiziranosti pri konkretnem delu na terenu in doseganju določenega uspeha organizacije zelo pomembna.

Nujnost iskanja takšnih ali podobnih rešitev izhaja iz več razlogov, in sicer:

a) lažjega delovanja odbora osnovne organizacije in lažjega izvajanja vsega družbeno-političnega in strokovnega akcijskega programa;

b) boljšega stika s članstvom, kar je zelo pomemben faktor delovanja marsikatere organizacije;

c) boljšega spoznavanja situacije na terenu pri članstvu, od katerega je tudi odvisno delovanje odbora in cele organizacije.

● Pod lažjim in uspešnejšim delovanjem odbora mislim na prenašanje dela nalog in odgovornosti na večje število članstva, boljše porazdelitev posameznih nalog znotraj komisij, večjo operativnost pri izvajanju programa.

● Pod boljšim stikom odbora s članstvom smatram neposredno in nenehno zvezo z vsem članstvom, omogočiti obveščanje članstva o vsem, kar se trenutno dogaja v organizaciji in o vlogi in dolžnosti posameznika. Oblike tega stika s članstvom so: občni zbori, zbiranje članarine, izdajanje letnega programa dela vsakemu članu v pisni obliki, izpolnjevanje anketnih listov o družbeno-politični aktivnosti članov, seminarji za orientacijske pohode in izpite, politično-ideološka predavanja, strokovni pouk po rodovih v kasarnah, udeležba članov v splošno ljudskem odporu, pri evidentiranju in zbiranju naročnikov za literaturo »Naša obramba«, TV-15, in druge, pri vseh družbeno-političnih akcijah in manifestacijah in pri aktivni udeležbi v raznih društvih in klubih.

Pri vsem tem morajo biti aktivno vključeni in nosilci akcij člani odborov in pododborov ter komisij. Evidentirati morajo vsako udeležbo članstva in nenehno spremljati aktivnost vsakega posameznika.

Kot sem že omenil, so vse te oblike delovanja neposredni in nenehni stik s članstvom in dajejo možnost odboru, da oceni uspeh svojega dela in uspeh celotne organizacije.

Iz vsega sledi, da je stik naših odborov in pododborov s članstvom izrednega pomena. Poglejmo samo vprašanje predlogov za napredovanje mlajšega starešinskega kadra. Če se s takšnim posameznikom srečamo enkrat letno pri obveznih izpitih ali le pri orientacijskih pohodih, vemo o njem le malo. Da lahko ocenimo nekega člana, je nujno potreben z njim nenehni stik skozi že našteje oblike delovanja. Spremljanje članov skozi vse te akcije ter formiranje slike o njegovi aktivnosti bo dalo potrebne elemente za predlog za napredovanje. Na vsak način, ko ocenjujemo družbeno-politično aktivnost in ideološki nivo rezervnega vojaškega starešine, moramo to opraviti z več vidikov.

● Pod boljšim poznavanjem situacije na terenu je treba razumeti stanje, ki je vladalo pred akcijo, pred izvajanjem letnega programa, kako je ta izvajanje, do kakšnih problemov je pri tem prišlo ter kakšen je končni rezultat in naše izkušnje. Noben odbor ali pododbor ali komisija naj ne pozabi, da obstaja zaradi slehernega člana in da je celotna organizacija in njeno delo namenjeno članu kot posamezniku.

Prav bi bilo, da bi se oglasili v »Javni tribuni« še ostali člani ZRVS, ki bi lahko dopolnili misli tovariša Mesariča ali pa bi dali še kakšne druge predloge, ki bi prispevali k boljši aktivnosti in plodnosti te naše važne in pomembne družbeno-politične in strokovne organizacije v naši skupnosti in pri obrambi naše domovine.

MAVIL